

EiendomsMegler

Boligavisen 10 år

Bygge i høyden? – reisebrev fra 65. etasje

Side 4-5

Fleksibel
funkisvilla på
Trones, Sandnes

side 2

Eneboliger
i Krabbavigå,
Jåsund

side 6

Livet i en fremtidsvisjon

I en hypermoderne boligblokk i Asia har man flatskjerm på do, golfbane i kjelleren – og man får underlige beskjeder fra taket mens man spiser middag.

”Mamma, er vi fremme snart? Jeg har dotter i ørene.”

Nei, vi er hverken på fly- eller biltur. Vi står i en heis. Men det tar sin tid. For denne heisen skal ta oss ned nesten 70 etasjer. Og når det er morgenrush i blokka, og vi stopper i omtrent hver etasje, og ungene er utålmodige og klokka tikker – da hender det jeg tenker: ”Det var tross alt litt enklere på bakkeplan i Stavanger.”

I nettavisene leser vi at høyhusdebatten i Stavanger foregår for fullt, og at forslag om boligblokker på 25 etasjer vekker kontrovers. Selv har vi forlatt den lille eneboligen med den beskjedne hagen hjemme i Stavanger, til fordel for en 72 etasjer høy skyskraper i hjertet av millionbyen Busan. I Sør-Koreas nest største by er det ikke mye som minner om koselig trehusbebyggelse. Koreanerne foretrekker å bo i høyhus, og det er også helt nødvendig for å få plass til landets 50 millioner innbyggere på en landmasse som kan sammenlignes med Island. Og koreanerne er etter hvert en pengesterk og teknologifisert gjeng – som stiller krav til hvordan de bor.

HYPERMODERNE

Vi bor i Marine City ved Haeundae-stranda, som er det kanskje mest kjente området i Busan. Haeundae ble utviklet i løpet av nittitallet, mens Marine City bare er noen få år gammelt.

– Da vi bodde her for bare ti år siden, var dette området bare stein og grus, sier min venninne Trine Hertenberg, som nå bor i 47. etasje i et av Zenith-tårnene, et annet av de nyeste høyhusprosjektene i Haeundae. Fra stuevinduet ser hun ned på naboblokkas helipad.

– Koreanerne legger vekt på å eie boligen sin. Det er derfor viktig at boligprosjektene har varige kvaliteter som gjør det vel verdt å investere i dem. God utforming, en følelse av fellesskap og tilgang til gode fasiliteter er avgjørende både for å gjøre dem attraktive her og nå, men også for at de skal holde seg i verdi på sikt, forklarer den verdensberømte tyske arkitekten David Liebeskind, som står bak trippeltårnprosjektet I’Park i Haeundae her i Busan. Det er formelle ord og en seriøs arkitektholdning – som i realiteten gir seg noen artige resultater.

Det er først og fremst tydelig at alt her er planlagt. Kontrasten til resten av Busan er slående. Som i mange asiatiske storbyer, hersker det glade kaos i mesteparten av byens gater. Her er store og små bygninger, nytt og gammelt, shabby og chic i uskjønn forening. Gamle damer sitter tett i tett på fortauet og selger hvitløk og tang, levende blekksprut og hjemmedyrkede grønnsaker, mens kule hipstere går forbi, opptatt av å taste på smarttelefonene sine. Det lukter kimchi og sigaretter og asfalt. Støynivået er høyt og trafikkbildet mildt sagt kaotisk.

PLANLAGT LANDSKAP

I Marine City er det imidlertid noe helt annet. Her er det brede boulevarder, sjøutsikt og glassfasader, flotte fontener og innbydende parker. Her finnes sushirestauranter og designerbutikker, spa og neglesalonger, og et vanvittig antall kaffebarer. Jeg føler at jeg har spankulert rett inn i en av de mange artiklene jeg har lest om ”fremtidens boliger” i min tid som boligskribent. Yogarom med sjøutsikt i femtiende etasje, *check*.

Ingen detaljer er utelatt i de hypermoderne boligprosjektene i Busan. Her er nyskapende lekeplasser og flere spisesteder og kaffebarer enn man kan rekke over i løpet av ei uke.

Med noen av Asias høyeste boligblokker har Marine City blitt et landemerke i havnebyen Busan. Et skyskraperlandskap i en millionby kunne fort blitt ren asfaltjungel. Den maritime beliggenheten og de grønne lungene i området gjør imidlertid området til et innbydende og ettertraktet sted å bo for både koreanere og utlendinger.

Starbucks og juicebar rett ved lekeplassen, *check*. Regnvannoppsamling, miljøvennlige løsninger og energisparende tiltak, *check*. Og for små asfaltbarn som vokser opp i en tid der inaktivitet er en av de store farene: Åpne plasser der man kan sykle og spille fotball, flotte parkanlegg og robuste skulpturer, plaskedammer og et vell av lekeplasser.

Jeg må allikevel innrømme at jeg ikke blir helt enig med meg selv: Kan parker og lekeplasser som så åpenbart er laget for å møte barns konkrete behov for fysisk utfoldelse og oppdagelsestrang, faktisk erstatte fri lek i fjæra, klatring i trær og stille undring over småkryp og dyreliv? Er dette fantastisk – eller er det rett og slett litt for planlagt?

OMGITT AV TEKNOLOGI

Mens vi er inne på barn: Koreanske barn har en til dels travel hverdag. Skoledagen er lang og lekselesingen foregår til sent på kveld. Men av og til trenger jo poden litt fysisk aktivitet. Da er det bare å stikke innom barne-treningstudioet i det ene tårnet her. Der finner man tredemøller og spinningssykler – i ministorrelse. Og for ambisiøse barneskoleelever som trenger litt ekstra ro rundt lekselesningen, er det bare å ta heisen ned til "barnebiblioteket" i 25. etasje. Der er velfylte bokhyller, fargerikt interiør – og strenge voksne som sier "HYSJ!"

Som seg hør og bør her i Asia, er folk enda mer teknologiske og skjermavhengige enn hjemme i Skandinavia. Noen ganger, for eksempel mens vi spiser middag, begynner taket å snakke. Da må vi bare være stille og vente på at den koreanske kvinnestemmen skal gjøre seg ferdig. Det

kommer fra en høyttaler som er plassert rett over spisebordet vårt, og fra den forkynnes det meldinger som at heisen står, husk å les av gassen, i morgen kommer vinduspuserne. Den slags. Bare synd at vi ikke forstår hva som blir sagt.

Og det er mer: Vi har intet mindre enn fire flatskjermer i den 100 kvadratmeter store leiligheten, inkludert en på badet! To av tv-kanalene sender direkteoverført overvåkning av lekeplassene (noe som gjerne er litt upraktisk uansett, hvis mor og far er 70 etasjer unna. Men moderne, bevarer!). I heisen holder jeg bare nøkkeltast mitt inn til en lesar, og så sendes jeg opp til rett etasje. Vi har elektrisk dosete (som kan varmes opp!), syv forskjellige fjernkontroller (jeg vet hva tre av dem er til!), bordtennisrom og innendørs golfbane – og to menn i dress som dirigerer oss ut fra parkeringsplassen og ut på hovedveien hver morgen. Etter hvert blir jo alt hverdagslig, og jeg tror jeg kommer til å få litt omvendt kultursjokk når vi en gang kommer tilbake til Norge.

Men det aller beste er allikevel å ha åtte fantastiske lekeplasser i en 200 meters radius fra inngangsdøra. Med tilhørende juice- og kaffebarer. Kjære prosjektutviklere: Det kan dere vel få til i Stavanger også?

Tekst: Elisabeth Rongved

Foto: Trine Hertzberg

Korea er ikke helt som hjemme. Man spiser fermentert kål (kimchi), og damene i lilla? De vasker insiden av gjerdet mellom boligområdet Zenith og bilveien. Sånt no' ha'kke vi i Stavanger ...